

POSTANOWIENIE

28 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 28 lipca 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Z. S.

z udziałem Miasta stołecznego Warszawy, K. S., M. S., A. S., H. M., W. S., H. S.,

U. C., A. K., W. L., H. L., A.J., P. S. i J. R.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na skutek skargi kasacyjnej Z.S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 7 grudnia 2020 r., XXVII Ca 2275/19,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]

(K.L.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację wnioskodawczynie od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie z dnia 21 grudnia 2018 r., oddalającego jej wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności oznaczonej nieruchomości.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, wnioskodawczynie wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jej zdaniem o oczywistej zasadności skargi świadczy zarzucone w jej podstawach naruszenie art. 278 § 1 w związku z art. 232, art. 382 i art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17,

niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, by zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju nieprawidłowościami. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że jedynym dowodem, który ma przemawiać przeciwko zasiedzeniu, była odręczna i niepełna adnotacja o numerze przesyłki pocztowej, w której rzekomo dostarczono do Sądu pozew przerywający bieg zasiedzenia. Zdaniem wnioskodawczynie wyjątkowość tej sytuacji, odpowiadająca przyjętej w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2016 r., II CSK 248/15 (niepubl.), była źródłem powinności Sądu co do przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego, który mógłby ocenić, czy adnotacje ze wskazaniem numeru przesyłek w sposób jednoznaczny i obiektywny pozwalają na stwierdzenie, że pozew Miasta Stołecznego Warszawy został skutecznie wniesiony w ostatnim dniu 30-letniego terminu zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości. Tym niemniej należy zauważyć, że *in casu* Sąd dokonał oceny, czy prezentata sądu potwierdzała wniesienie pozwu o wydanie przedmiotowej nieruchomości przed upływem terminu zasiedzenia. Zgodnie zaś z art. 254 § 1¹ k.p.c. badanie prawdziwości pisma może nastąpić nie tylko za pomocą opinii biegłego grafologa, ale również poprzez porównanie przez sąd charakteru pisma. Wprawdzie w orzecznictwie wskazuje się, że odstępianie od powołania przez sąd biegłego w celu sprawdzenia prawdziwości pisma, która została zakwestionowana, może nastąpić jedynie wyjątkowo, gdy na tle konkretnych okoliczności stwierdzenie autentyczności podpisu nie nasuwa wątpliwości, i że w przypadku rezygnacji przez organ procesowy z przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego ciąży na nim obowiązek dochowania szczególnej staranności i ostrożności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2021 r., I CSKP 203/21, niepubl. i postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2017 r., II CZ 82/17, OSNC-ZD 2018/4/64). Jednakże *in casu* Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że adnotacja na pozwie (ze wskazaniem numeru w książce nadawczej) o wydanie nieruchomości wniesionym przeciwko wnioskodawczynie przez uczestnika pochodziła od urzędnika sądowego (podpis został złożony tym samym długopisem i charakterem pisma, co dalsze adnotacje o godzinie wpływu i dacie przyjęcia oraz podpis pod tą prezentatą). Stanowisko to oraz wynikająca z niego konkluzja, że

pozew został wniesiony w dniu 27 maja 2005 r., w żadnym razie nie świadczy o oczywistym naruszeniu art. 278 § 1 w związku z art. 232, art. 382 i art. 13 § 2 k.p.c. Ziszczenie się przewidzianej w art. 278 k.p.c. potrzeby odwołania do wiadomości specjalnych jest każdorazowo przedmiotem oceny sądu na tle okoliczności danego przypadku. Skarżąca nie wykazała, że dokonana *in casu* ocena w sposób oczywisty wykraczała poza granicę przyznanej sądowi swobody przy ustalaniu tej przesłanki, a tym samym że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście sprzeczne z prawem, a skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[as]

(K.L.)